

Existeix un país a l'Àsia Oriental, molt lluny d'aquí, que té la muralla més llarga del món.

Diuen que pel seu cel, hi sobrevolen dracs fantàstics, capaços d'espantar la mala sort.

A la primavera hi floreixen els cirerers, al costat d'unes pagodes precioses de mil colors i de fanalets llampants i encisadors. Heu endevinat de quin país es tracta? Doncs sí! La Xina. És on viuen:

EN BAO I ELS SEUS AMICS

A la regió D'Anjí hi ha un bosc de bambú immens, enorme, gegantí. En Bao, és un ós panda, i com a tots els óssos panda, li encanta passejar-se pel bosc i menjar bambú.

—Eo!

Però, què és aquesta veu? La sentiu?

—Eo! Holaaa!

Sembla que hi ha algú per entre les canyes. O potser és el vent que bufa i les fa moure. Sembla que les canyes ballin soles!

—Eo! Holaaa!

Mireu! És en Bao! Què hi fa en Bao aquí tot sol?

De tant en tant se'n va d'excursió, però sempre va amb els seus amics. Les fulles de bambú els fan pessigolles i riuen i s'ho passen pipa. Potser en Bao s'ha perdut...

En Hai i la Xia també són al bosc. Canten i juguen, i la Xia s'adona que en Bao no hi és. Es deu haver despistat, es diu. Els dos óssos busquen el seu amic i el criden: —Baoooo, on ets?

En Hai sent una veueta: —Sóc aquí!

I el troba una mica espantat i tremolós. —Bao —li diu— ets un despistat, mira que perdre't!

I en Baoriu content de veure el seu amic i li passa la por.

Una setmana més tard, al poble se celebra el festival dels fanalets i els tres amics ho volen veure tot i no perdre's cap detall.

Agafen les bicicletes i recorren els carrers. Baden amunt i avall amb la boca oberta.

Els fanalets són preciosos i en Bao s'imagina que són cuques de llum de coloraines.

De sobte, pam, en Bao es torna a despistar i topa de morros contra un fanalet.

En Bao cau i la bicicleta rodola pel terra.

—Estic bé, estic bé! —diu en Bao—. M'he despistat i no l'he vist!

En Baoriu, però per dins li sap greu el que ha passat.

Fins que un dia, a l'hora de sopar, en Bao té gana i surt a buscar bambú.

En lloc de triar unes fulles dolces i tendres, li clava queixalada a un tronc dur i estellós, i se l'empassa.

En Bao es posa malalt, li fa mal la panxa.

—Bao, però per què ho has fet? Potser et passes de despistat —li diuen la Xia i en Hai.

Ell explica que no s'hi veu bé. I que per això es perd, topa amb els fanalets i menja el que no ha de menjar: es confon, i li fa vergonya dir-ho. Però mira, ja ho ha dit.

Els seus amics li diuen que si no es troba bé ha d'anar al metge. Que ell l'ajudarà.

L'endemà, en Bao va a l'oftalmòleg i aquest li fa llegir unes lletres. A en Bao li costa i el metge li diu: Bao, el que necessites són unes bones ulleres!

I com n'és de difícil triar unes bones ulleres!

Aquestes són massa fosques. Sembla un escarabat.

Aquestes massa llampants.

No, no, són ENORMES!

Amb aquestes no s'hi veu un bou a tres passes!

Ui, massa petiiiiites.

I aquestes són per anar de festa!

I aquestes són moooolt serioses.

Ai, aquestes tampoc li fan el pes.

Uf! Aquestes, encara menys.

Ep, però aquestes? Aquestes, sí! Són les seves ulleres noves!

Ara ja s'hi veu bé, i fins i tot pot veure els dracs que sobrevolen el cel i espanten la mala sort. Mai més ningú li diu que és un despistat.

I en Bao i els seus amics se'n van plegats i contents a buscar noves aventures.

FI

**Guió: Anna Manso
(Jocs Florals, Escola Pere Vila)**